

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

CHÚNG SANH VI CHỦ

ĐỨC HỘ-PHÁP
THUYẾT MINH TRONG BA HỘI LẬP QUYỀN VẠN LINH

“Từ đây cả quyền thăng thưởng trong Hội-Thánh hay là Nhơn-Sanh cũng vậy, Chí-Tôn đã nấy giao cho Quyền-Vạn-Linh”.

“...Bởi thế cho nên dầu ai có tài ba lỗi lạc bao nhiêu, đạo lý uyên thâm đến đâu đi nữa thì cũng không qua khỏi mắt Chúng-Sanh chọn lựa”.

(Trích trong quyển Vi-Bằng Hội Quyền Vạn-Linh tại Tòa-Thánh Tây-Ninh ngày 15-10-Đinh-Sửu 1937)

TÀI LIỆU SƯU TẦM 2023

hai•không•hai•ba

Ebook làm theo tài liệu do được phổ biến trên Website DaoCaoDai.info. Mọi góp ý, đề nghị bổ túc, sửa đổi những sơ sót do sự đánh máy và trình bày lại, có thể có, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn chú Huỳnh/Tỷ phụ trách website DaoCaoDai.info đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn hay phổ biến ngò hầu GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 20/10/2023

Tâm Nguyễn

Website: tusachCAODAI.wordpress.com

**THUYẾT MINH
TRONG BA HỘI LẬP QUYỀN VẠN LINH**

.....
Đức HỘ-PHÁP
.....

ĐỨC HỘ-PHÁP PHẠM CÔNG TẮC

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ
(*Thập Nhị Niên*)

.....

HỘ-PHÁP
THUYẾT MINH TRONG BA HỘI LẬP QUYỀN VẠN LINH
TẠI TÒA THÁNH NĂM ĐÌNH SỬ

❖ Ngày 12-10-Đình Sứ. (*Đại Hội Nhơn Sanh*)

BẢN-ĐẠO XIN ĐỀ LỜI CÁM ƠN CHÚ CHÚC SẮC THIÊN PHONG VÀ CHÚ NGHỊ VIÊN, PHÁI VIÊN NAM NỮ CÓ mặt về dự hội hôm nay đều đủ.

Kỳ hội này, chúng ta sẽ quyết đoán nhiều hành vi và cả khuôn viên của Đạo đang đem ra thật hành cho nên mỹ mãn. Xin chú vị ráng để trọn tâm chiêm nghiệm tường tất mỗi khoản trong chương trình rồi quyết định, đừng giúp thế cho Hội Thánh ban hành cho nên mặt Đạo.

Cả tương lai của Đạo sẽ tốt đẹp hay không đều do kỳ hội này.

Ấy vậy, Bản-Đạo xin đọc khoản thứ nhứt trong chương trình cho chú Nghị viên bàn định.

Ông Chủ tọa (*Đức Hộ Pháp*) đọc khoản thứ nhứt trong chương trình và nói:

Tương lại, Bản-Đạo cần phải trang vẽ cả khuôn viên hiện thời và quyền hành đương nhiên của Đạo và **tại sao Hội Thánh không cấm quyền phong thưởng, lại để cho Quyền Vạn Linh định đoạt.**

Vậy trước hết Bản-Đạo cần thuyết minh ra đây cho rõ giá trị của Chức sắc thế nào đặng Quyền Vạn Linh thấu đáo.

Vả chẳng, Chí Tôn là Chúa tế cả Càn Khôn thế giới, tức là Đấng tự hữu hằng hữu. Hễ vào phẩm Chí Tôn tức là vào phẩm tuyệt đối của thế giới Càn Khôn. Quyền hành Chí Linh của Người rất bao la quảng đại. Nếu như có thế giới nào ngoài ra khác nữa thì chúng ta không định đặng quyền hành của Người là sao, còn như Càn Khôn hiện tượng này nó đã tối đại thế nào thì có lẽ quyền năng vô biên vô tận của Người cũng bao trùm tới đó.

Cái ống thiên lý của Đời soi thấu đến đâu mà còn thấy một vì tinh tú nào thì quyền Chí Tôn cũng tự nhiên đến đó.

Nơi Thiên văn đài, người ta ngó thấy ngoài các ngôi tinh đẩu thì còn những khóm tối đen, nghĩa là quá sức của kính thiên lý thấy đặng, nên quyết đoán rằng cả cơ thể hữu vi này nó huyền vi mầu nhiệm là dường nào, thì Chí Tôn cũng thế ấy.

Quyền hành Chí Tôn đã bao trùm khắp hết, hoặc còn ra khỏi ngoài Càn Khôn ta thấy đặng đây mà chớ.

Ngày nay, Đấng Chí Tôn đến lập Đạo đặng nhìn nhận cả con cái của Người là cả thầy chúng sanh. Thay vì lấy quyền hành Chí Tôn mà làm Chúa, **Người lại dụng tánh đức yêu thương, lấy lòng từ bi quảng đại, tôn con cái của Người vi chủ, nghĩa là Người giao quyền hành của Người lại cho Chúng Sanh lập quyền cho con cái của Người là Quyền Vạn Linh.**

Quyền Vạn Linh là gì?

Là tổng hợp cả 3 quyền:

1. Quyền Hội Nhơn Sanh.
2. Quyền Hội Thánh.
3. Quyền Thượng Hội.

- **Quyền Hội Nhơn Sanh:** tức là quyền của bậc Tín đồ tới bậc Lễ Sanh, nghĩa là từ phẩm hữu sanh cho tới thượng sanh.
- **Quyền Hội Thánh:** tức là quyền của bậc Giáo Hữu tới Đầu Sư nhưng Đầu Sư có đặc quyền làm đầu Chánh trị Đạo, vì đã vào Hội Thánh là bậc hữu phẩm tới thượng phẩm.¹
- **Quyền Thượng Hội:** tức là quyền Giáo Tông và Hộ Pháp, còn dưới quyền Thượng Hội có Chưởng Pháp là tế tướng của Thượng Hội. Nếu có điều chi trắc trở thì quyền Chí Tôn hỏi nơi Chưởng Pháp mà định đoạt, chớ Chưởng Pháp không có quyền hành chi cả. Chưởng Pháp phải hiểu cả tâm lý của Đời và Đạo mà liệu phương hòa giải (*Conseil juridique*).²

Cả 3 quyền hiệp lại thì được đồng quyền cùng quyền Chí Linh của Đấng Chí Tôn. Đối với quyền Chí Tôn mà nó còn ngang phẩm, thì đầu cho các Đấng Thiêng Liêng cũng còn phải dưới quyền ấy nữa.

Ấy vậy, ngoài ra Quyền Chí Tôn thì chẳng ai có quyền hành phong thưởng Thiên phong Chức sắc của

1 Đây là lúc năm 1937, sau này sửa lại, *Hội Thánh* gồm các Chức sắc từ *Giáo Hữu* đến *Phối Sư* và *Chánh Phối Sư*, còn Đầu Sư thuộc Thượng Hội.

2 Đây là lúc năm 1937, sau này sửa lại, Thượng Hội gồm 11 vị: *Giáo Tông, Hộ Pháp, Thượng Phẩm, Thượng Sanh, 3 Chưởng Pháp, 3 Đầu Sư nam* và *1 Đầu Sư nữ*.

Hội Thánh, duy có Đức Lý Giáo Tông và Đức Chưởng Đạo Nguyệt Tâm Chơn Nhơn là hai Đấng đã có lệnh Đức Chí Tôn cho được quyền phong thưởng thì phẩm tước ấy mới nên giá trị.

Ngoài hai Đấng ấy ra, dầu cho một vị Đại Giác Kim Tiên hay là Cái Thiên Cổ Phật mà không thừa mạng lệnh của Chí Tôn và không quyền hành nơi cửa Đạo, nghĩa là không lãnh mạng lệnh trong buổi Tam Kỳ Phổ Độ này thì không được quyền phép phong tước cho ai tất cả.

Ngày nay bọn Tả đạo bàng môn phong thưởng chẳng do Thiên mạng, đều là cơ quan tà giáo mà thôi.

Cơ phong thưởng là chỉ do nơi Quyền Vạn Linh hiệp đồng hay là Quyền Chí Tôn, chớ chẳng phải ai muốn phong thưởng cũng được.

Trong buổi Tam Kỳ Phổ Độ này, Chí Tôn chia ra ba cặp cơ là: Pháp, Đạo, Thế.

Cơ quan Phong Thánh là do cơ Đạo có Hộ Pháp và Thượng Phẩm phò loan, ngoài ra chẳng có cặp cơ nào phong thưởng cho ai được. Sau này vì muốn cơ Phong Thánh sống rồn thêm nữa, thì duy có Cao Tiếp Đạo phò loan với Hộ Pháp, song mỗi phen phò loan đều có Chơn Linh của Cao Thượng Phẩm đến nâng loan với huyền diệu thiêng liêng của Ngài.

Hại thay, có một điều bí yếu hơn hết là Chí Tôn chỉ coi về thiêng liêng phẩm vị mà phong thưởng, nên thành thử phẩm vị thì cao trọng còn trái lại hình thể của họ thì rất thô kém thiệt thòi, khó hèn nhẹ giá.

Ấy cũng là cơ quan bí mật của Chí Tôn, mình không thể nào rõ thấu. Bởi cố cho nên có nhiều vị Tiên

Phật giáng trần, mượn hình thể hèn hạ phung cùi lở lói, đến đổi giả dạng ăn xin đặng thử đời hiền dữ.

Hại thay Đời thì cứ ngó cơ hữu hình mà tôn trọng, còn khinh rẻ phẩm vị thiêng liêng, thành thử Chí Tôn phong thưởng cao trọng chừng nào thì đời càng rẻ khinh chừng nấy. Một điều hại nữa là những vị ấy nhiều khi chưa biết giá trị của nó là thế nào?

Từ thử, Hội Thánh chịu nạn vô giá trị là do nơi đó. Nhiều Thiên phong coi giá trị của mình không bằng cây diêm hộp quẹt, chúng sanh coi không bằng điều thuốc, thì thế nào Hội Thánh, hình thể hữu vi của Chí Tôn, có đủ quyền năng tạo thời cải thế.

Ngày nay, **Bần-Đạo đem việc phong thưởng ra cho Quyền Vạn Linh định đoạt, là không phải ý của Bần-Đạo muốn vậy, mà chỉ là mật lệnh của Chí Tôn giáng dạy**, lại nữa cũng là một phương để cho họ nâng mình lên cho đáng giá, đặng họ tôn trọng cho đành.

Ấy vậy, **từ đây chư Chức sắc Thiên phong sẽ nhờ Quyền Vạn Linh tạo nên giá trị cùng đời**. Thoảng như có ai nghi rằng: E để cho Quyền Vạn Linh định vị thì nó không có y theo phẩm vị thiêng liêng của Hội Thánh đi chẳng?

Ta lại nói: Chúng ta phải biết rằng **ở thế gian này không có mảy mún hành vi nào mà không có Thiên ý Chí Tôn định trước**. Giờ nào họ đứng trước Quyền Vạn Linh và chịu cho Quyền Vạn Linh nâng đỡ họ lên là ngày họ được đem danh vị vào Thiên thơ mà chớ. Bởi thế cho nên **đâu ai có tài ba lỗi lạc bao nhiêu, đạo lý uyên thâm, đến đâu đi nữa thì cũng không qua khỏi mắt chúng sanh chọn lựa**.

Quyền hành chánh trị của Chí Tôn chuyên chú về mặt tâm đức làm chuẩn thẳng, chớ chẳng phải dụng cường quyền áp bức. Nếu người nào phải tay cầm quyền tinh thần ấy tức là có đủ tâm đức mới được. Nếu Hội Thánh đưa quyền cho một người vô giá trị thì người ấy sẽ chết tại nơi quyền đó mà thôi, bởi nó là quyền về tinh thần chớ chẳng phải về vật chất.

Người nào đã được Quyền Vạn Linh công cử thì họ càng sợ sệt và càng khéo giữ hơn nữa. Từ đây chẳng còn ai cầu may mà đặng. Như có dở thì cả đời phải chịu ngổ một chỗ, còn đủ tài đủ đức thì chúng sanh nâng lên cao, nếu thất Đạo thì chúng sanh xô xuống.

Từ đây cả quyền thẳng thưởng trong Hội Thánh hay là nhưn sanh cũng vậy, Chí Tôn đã nấy giao cho Quyền Vạn Linh.

Đức Lý Giáo Tông đã mật lệnh cho Bản-Đạo làm như vậy rồi, mới đem lên quyền Chí Tôn phong thưởng mà thôi.

Bản-Đạo chỉ có quyền phong thưởng tới bậc Lễ Sanh, còn từ bậc Giáo Hữu đở lên, Bản-Đạo xin rửa tay, không còn quyền hành chi hết.

Bản-Đạo xin trạng vẽ Ba quyền hành ấy ra đây cho toàn Đạo rõ thấy:

CHÍ LINH đối với VẠN LINH.

- **Bát Quái Đài:** Đức Chí Tôn và các Đấng thiêng liêng: **Quyền Đạo.**
- **Cửu Trùng Đài – Hiệp Thiên Đài:** Giáo Tông và Hộ Pháp, Hội Thánh: **Quyền Thánh Thể** tức là **Quyền Hội Thánh.**
- **Lễ Sanh, Chức việc, Tín đồ:** **Quyền Thế.**

- **Quyền Chí Tôn:** Luật Thiên điều tức là Thiên luật.
- **Quyền Hội Thánh:** Luật Hội Thánh.
- **Quyền Nhơn sanh:** Tân Luật và Thế luật.

Cả Thánh giáo tổng hợp lại là luật của Chí Tôn, tức là Thiên luật.

Lập Thánh thể của Người rồi, Người lại dạy Đức Lý Giáo Tông lập Tân Luật cùng Đạo Nghị Định, ấy là luật của Hội Thánh với luật hành động từ 12 năm nay.

Luật của chúng sanh là luật Đời tổng hợp lại với luật Đạo.

Chúng ta còn chịu một điều xôn xao náo nhiệt là họ sẽ nói rằng: Giao quyền phong thưởng của chúng ta lại cho Quyền Vạn Linh là phạm. Chúng ta chẳng lạ chi cái phạm của nó, vì là đem 3.115 người phạm đăng làm xác Thánh của Người là Hội Thánh, thay vì chúng ta nói nó một lần phạm mà thật ra 3.115 lần phạm. Vì thế mà chưa hề Thấy hay là Đức Lý Giáo Tông cầm viết lập luật, chỉ để cho nhơn sanh lập luật đăng tự buộc lấy mình.

Vả Đức Lý Giáo Tông có nói rằng: *“Nếu để cho Lão lập Luật thì nội trong 3 ngày là xong, song e cho chúng sanh tu không đăng.”*

Lòng Đại từ Đại bi của Thầy cho quyền chúng sanh lập Luật mà tu đăng lần lần khếp mình vào Thiên Luật, vì ở nơi phạm luật của mình nó có khuôn viên Thiên Luật.

Ấy vậy, Luật Hội Thánh là phạm luật. Còn Thánh Luật duy có Pháp Chánh Truyền mà thôi.

Một người chủ nào mà quảng đại bao la thì chẳng

hề định giới hạn sự hành động của đũa tở bao giờ, chỉ để cho nó tự do lấy trí ý đặng kiểm phương chức thi hành cho nên vẹn vè. Chí Tôn cũng vậy, cả con cái của Người, đầu óc mỗi đũa đều mỗi khác, chẳng hề buổi nào Người định giới hạn khuôn khổ cho nó, chỉ để cho nó định mà thôi. Cả khuôn khổ của nó định là trong khối phạm mà ra, rồi bảo sao không phạm cho đặng. Ấy là Người muốn lấy khí cụ phạm mà trị phạm.

Một khi nọ, Bản-Đạo có hỏi Đức Lý Giáo Tông, Ngài nói rằng: *Đức Chuẩn Đề có 18 món bửu pháp hằng điều động hoài hoài. Cả thế giới chẳng có một món bửu pháp nào đối thủ với nó được, duy có một lòng lạnh trắng nó đặng mà thôi.* Hội Thánh cũng như Đức Chuẩn Đề, hề cái phạm của chúng sanh càng nhiều chừng nào thì Hội Thánh lại càng phạm hơn nữa. Mình đã cho nó ra phạm rồi ngồi mà than thở hoài rằng: Nó phạm thì chẳng bỏ ích vào đâu tất cả.

Hại nổi, trong chúng sanh có kẻ dữ người hiền, hề **muốn dạy đời sao cho đặng hiền lành tốt đẹp thì phải lấy lòng hiền từ nhưn đức mới đặng.** Bằng mình không có lòng hiền thì 18 món bửu pháp kia lay động, mình phải chịu lấy, chớ than thở với ai?

Những kẻ đã làm khổ não cho Hội Thánh từ bấy lâu nay là làm cho Hội Thánh trở nên oai quyền với họ. Muốn trừ hết cái khí nộ của Thánh Thể Chí Tôn thì phải liệu phương hay nào làm cho Hội Thánh đặng thân mật với Quyền Vạn Linh mới đặng.

Vì vậy cho nên Bản-Đạo để cho Quyền Vạn Linh tuyển chọn Chức sắc.

❖ Ngày 14-10-Đình Sứ. (Đại Hội Hội Thánh)

THƯA CÙNG HỘI THÁNH CỨU TRÙNG ĐÀI VÀ HIỆP-THIÊN-ĐÀI.

Bần-Đạo xin để lời cảm ơn chư Thánh chẳng quản nhọc nhằn về hội đông đủ hôm nay.

Vậy trước khi mở Hội, Bần-Đạo xin yêu cầu cùng Hội Thánh nam nữ rằng, **để hết tâm giải quyết các khoản theo lời quyết nghị trong chương trình của Hội Nhơn Sanh dâng lên.**

Vả chẳng Đại Từ Phụ vì lòng thương yêu vô tận, thấy cả con cái của Người đang bị đọa lạc trầm luân nơi khổ hải, nên mới đến khai Đạo đặng cứu vớt, cũng như một người cha hiền đức ở thế gian này thấy con cái mình đang bị tù tội ngục hình nên phải tìm phương giải nạn.

Người đến cốt yếu để tâm nuôi nấng cả con cái khổ não của Người, chớ chẳng phải đến đặng rước những kẻ vinh hiển, nghĩa là Người không phải đến lập vị cho những người sang trọng, mà đến đặng chia khổ não cùng đời.

Vì vậy, chúng ta đã thấy ngày nay duy còn lại trong hình Thánh Thể toàn những kẻ thật thà chơn chất hiền lương hiếu hạnh, còn những kẻ sang trọng vinh hiển, biết đâu Đức Chí Tôn đã dùng huyền diệu thiêng liêng đuổi ra khỏi cửa Đạo.

Bần-Đạo xin nói quả quyết rằng: Cái thiệt tướng của cơ quan giải thoát cho chúng sanh là Chí Tôn đến.

đặng chia đau sót khổ cùng đời, đặng đem các con cái của Người ra khỏi cảnh khổ não trầm luân hay là chốn ngục hình tại thế.

Đức Đại Từ Phụ vì không hình thể hữu vi, nên mới lập Hội Thánh đặng thay hình thể cho Người.

Vậy cái trọng trách của Hội Thánh là phải làm thế nào? Người chẳng phải đến đặng biểu chúng ta làm ông tòa trị thế; mà trái lại, Người đến đặng biểu chúng ta làm cha làm thầy đặng thương yêu dìu dắt giùm đấm con cái khổ não của Người.

Hễ cái khổ não của con cái Người bấy nhiêu thì chúng ta phải thương tâm đau đớn bấy nhiêu, vì Đại Từ Phụ đến đặng làm Cha, tức nhiên Người đến đặng lấy giọt huyết lệ rửa cả khổ não của con cái Người.

Mảnh tâm vô cùng vô tận yêu ái của Người là duy có làm thế nào cho con cái của Người đặng hạnh phúc. Ấy là sở vọng thỏa mãn của Người đó.

Hại thay! Chúng ta vì mang thi hài xác tục nên chưa làm đặng tròn nhiệm vụ của Người đối cùng chúng sanh, cho nên cái năng lực của chúng ta không tương đối với Chí Tôn.

Lại nữa, cả khuôn luật của Người hay là cơ quan giải thoát nó thường hay nương theo không gian và thời gian mà định tướng. Ấy vậy, **phận sự chúng ta là thay thế hình ảnh Chí Tôn đặng làm cho con cái Người đặng hạnh phúc thì con đường hạnh phúc của chúng sanh, chúng ta phải dong ruổi. Cái thiệt phận của chúng ta là phải gánh vác các điều khổ não đặng thay thế cho Chí Tôn mới đáng.**

Ấy vậy, nếu Hội Thánh chẳng đủ làm cho chúng

sanh hạnh phúc thì Hội Thánh chẳng hề từ chối một mối khổ tâm nào, một điều nhục nhã nào, dầu phải đi trên tuyết giá hay là vào luồng đấm hổ huyết, cùng là đi trên lửa cũng chẳng hề thối chí nãn lòng, đặng quyết mong đoạt thành cái thiết Đạo của Chí Tôn là dẫn cả thầy chúng sanh đi vào con đường hạnh phúc.

Cái buổi nào phải đi đặng làm cho con cái của Người ra hạnh phúc thì chẳng bao giờ chúng ta từ chối đặng, vì chúng ta đã hết tâm mà thật hành Thánh Thể của Người. **Nếu mình còn lo một điều chi mảy mún vị ngã cho mình nữa thì là chưa đúng bực nam nhi xử thế và mình cũng còn vì mình thì không thể nào thay thế hình ảnh Chí Tôn đặng.**

Cơ thể của Đạo vốn phải chuyển luân chớ chẳng phải là điều áp bức.

Từ khi mở Đạo đến nay, Chí Tôn đã truyền cho Bản-Đạo một bí pháp mà Bản-Đạo chưa nở thật hành đặng, là vì Chức sắc Thiên phong còn bán thể qui y nửa đời nửa đạo, nên không đặc dụng.

Bí pháp ấy là gì? Là cho Chức sắc chết vì Đời, sống vì Đạo mà thôi.

Trong một thời gian 12 năm nay là một kỷ cũng đã quá lâu, Bản-Đạo đã rộng rãi khoan hồng để họ đủ thời giờ lo tóm dẹp gia đình cho yên ổn, chớ chẳng hề khi nào Hội Thánh nghiêm khắc. Ấy vậy, từ đây, Bản-Đạo nhứt định thi hành bí pháp ấy.

Bản-Đạo xin thuyết minh và nói quyết hẳn rằng: Bản-Đạo chẳng còn muốn nghe trong hàng Chức sắc Thiên phong có một ai nói rằng: gia đình ràng buộc, nào cha mẹ vợ con, mà không để trọn tâm hành đạo.

Ngoài ra, Chúc sắc phải để lòng từ tâm giúp đỡ lẫn nhau, thoảng như những yếu nhờn trong cửa Đạo có lẫn cảnh bi yếu khổ tâm thì duy nhờ lòng từ tâm của nhờn sanh và sự thương yêu của Chúc sắc chia sót lấy, chớ quyền trên của Hội Thánh từ đây không muốn biết tới nữa, nghĩa là Bản-Đạo để cho Chúc sắc liệu định thế nào cho phần đời của họ được thỏa mãn cùng nhau mà thôi, chớ quyền trên như định không muốn biết tới quyền đời của một Chúc sắc nào cả.

.....

Khi Đức Quyền Giáo Tông còn đương đời thì Bản-Đạo có nói cùng Ngài rằng: *Ở đời không có sự nhục nhã nào bằng thầy mà đi xin cơm của học trò, quan đi xin tiền của dân. Đừng nói chi nhiều, cha với con là tình máu mủ mà còn chẳng nở mở miệng nói: Cha nay già yếu, mấy con phải nuôi dưỡng cha thay, huống chi là Đạo còn phải đưa tay xin tiền, không xin trước mặt cũng xin sau lưng, thì nó khỏi xấu hổ trước mặt chớ cũng rất hổ thâm với lương tâm chớ.*

Xấu cho đến đôi, hễ thấy Chúc việc vừa đến nhà, các tín đồ đã lánh mặt.

Bây giờ có phương giữ thể thống đờ một chút là cậy người khác xin cho mình ăn, hay là làm muốn đặng nuôi mình.

Một khi đó, Bản-Đạo có giải nghĩa với Đức Quyền Giáo Tông thì Ngài cũng cười ngất mà thôi.

Tạo Cơ Quan Phước Thiện là cho có người chịu cực khổ lẫn lóc mà nuôi Đạo. Vậy có lẽ Phước Thiện là người biết tiện tặn gìn giữ tiền bạc ấy đặng.

Còn như thể Bản-Đạo quyết định, Bản-Đạo không

nói quản hạt, địa hạt mấy ngày gì cả, mà Bản-Đạo chỉ nói con chim kia còn có chỗ ở, nó đâu có đi cây cối, nó còn có lúa ăn; cái cây kia nó đâu có làm lụng mà còn có tuyết sương nuôi dưỡng. Nếu như mấy anh đủ Đạo tâm, dám mang bầu quấy gậy nơi mình, rồi cứ lo việc Đạo, mà hễ có đói thì Bản-Đạo dám cam chịu tội.

Xin có cho thì cho, không thì thôi. Đòi muốn mình làm tôi tớ lâu dài thì để cho nó, bằng không để lang thang rách rưới, nó làm tôi tớ lâu dài không đặng, thì Đòi phải lỗ chớ mình không hại chi hết.

Trần Khai Pháp nói:

Bản-Đạo nhớ Đức Khổng Tử xưa, Ngài từ nhà Châu về nước Lỗ, thì duy có ngôi mà dạy học trò đó thôi, Ngài đã lập giáo rồi cũng có Thất thập nhị Hiền ra đi truyền giáo, mà có xin thiên hạ châu cấp chi chẳng, họ cũng sống vậy.

Bên Chánh trị Đạo, Bản-Đạo chẳng dám nói, chớ **bên Phước Thiện, Bản-Đạo dám chắc rằng: Mỗi người, trước khi lên bậc Giáo Thiện, lãnh lệnh ra đi, trong túi không có một xu, lập Sở không có một chiếc đũa, mà họ nào có đói đâu, họ cũng nhờ thời gian mà nên đặng vậy. Mới có một năm mà đã thành tựu biết bao sản nghiệp.** Bản-Đạo chỉ chỗ bí yếu trọng hệ hơn hết mà không ai nói đến là tại Chúc sắc Thiên phong khiếm hạnh đức nên mới khổ tâm nhọc trí, chớ nếu có đủ đạo đức thì đâu đến nỗi.

Trần Khai Pháp nói:

Dưới mắt Bản-Đạo còn thấy một điều trái hẳn với chơn đạo là vì **Chí Tôn đến dạy chúng ta làm cho nhơn sanh được hạnh phúc, chớ chẳng phải dạy**

chúng ta đến ăn xin với con cái của Người.

Ấy vậy, phải làm thế nào cho đáng mặt là Thánh Thể của Đấng Chí Tôn.

* * *

❖ *Ngày 15-10-Đinh Sửu. (Thượng Hội)*

Luôn dịp, Đức Hộ Pháp cho Hội Thánh rõ rằng: Theo lẽ thì ngày mai sẽ có Thượng Hội, nhưng quyền Thượng Hội, kể từ phẩm Đầu Sư, Chưởng Pháp, Thượng Phẩm, Thượng Sanh và Giáo Tông, song các bậc phẩm đều thiếu, nên Bản-Đạo sẽ phê chuẩn các lời bàn nghị của Hội Nhơn Sanh và Hội Thánh, đã đồng tình công nhận. ■

▶ *TRÍCH TRONG QUYỂN VI BẢNG HỘI QUYỀN VẠN LINH
TẠI TÒA-THÁNH TÂY-NINH NGÀY 15-10-ĐINH SỬU 1937.*

**THUYẾT MINH
TRONG BA HỘI LẬP QUYỀN VẠN LINH**

ĐỨC HỘ-PHÁP PHẠM CÔNG TẮC